

"søndag før påske"

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 36a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Palme søndag 1927

Palme søndag 27.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 36

Kære Jakobin Skovgaard. Nej det er nok ikke mig der kan hjælpe til at klare de spørgsmåls tegn.

Men det er rart at du skriver dem, for det er jo lignende tanker der lever i mig for tiden.

Brückers er for mig heller ikke flyddest gjorde men kan skjælves ypperligt mellem skrift og menighed.

P. Severinsens til tider mig mere.

Men det bliver dog kun troens lys der kan klare det hele.

Otto Möller sagde en gang: den sande frie menighed består midt i statskirken, af de virkelig personlig troende. De udgøre i anden en fri menighed! — — Og hvad ved vi om alle de longange der findes hos dem! Og den vidunderlige fortættelse helligånden — "jords og himmels hjerteband" knytter mellem menigheden her og hielt. Kan der ikke mangen gang være mere menighed med ved en døb end vi kan ane?

En skrev om et barn, båret til døb af mennesker der står udenfor menigheden som i voksenalder for trang til at være med i menighedens bekendelse — men tvivler om sin døbs gyldighed, ja — er der alvor i trang, så må bønner om helligånden bryde frem hos det, — og — — hvormeget mere skal d. faderen som et i himmelsk, give dem den helligånd, som beder der om" — (Lus. 11,13)

Vort første barn døde under fødslen, altså u døbt. Anders og jeg tvivlede ikke et øjeblik på, at Gud havde taget det i favn, og at det blev døbt: "hvor endte holder huen, og Herren døber vel." — Men

* Men det lader sig til at den begynder på de mange forskellige klader.
De nye klader, indhyllet i det gamle og klæder, end og det kan det.

alligevel trængte jeg for min egen skyld til, da Begtrups barn (der fødtes lidt efter vort) blev døbt, at være med i afsættelsen og bekendelsen, som om det var vort eget barn det gjaldt. Og det gjorde mig godt.
Jeg kan tænke mig at et menneske der kommer i tvivl om sin døb, vilde vinde fred ved at tillegne sig den på ny, på den måde.
Der kom den dag en mand ud på vejen her, og spurgte Anders om han vilde døbe hans barn, som var dygt. Det blev nu ikke til noget - præsten kom vist men jeg nævner det, fordi Anders sagde til mig, at da han ikke get troede at forældrene var høfligt med, vilde han gået hjem og taget mig med, for at vi kunde være to.
Ja, dette er jo om vor modtagelse af det Gud-givne Løben, som han selv siger os, hvad er, skulde man jo synes må være os klar nok, trods al sin viden om lighed. Den er en fødsel, en genfødsel - hvorved der sker en ny aftale, en fast-slutning mellem Gud og mennesket. Den gamle pagt var jo ml. Gud og Abraham. Gud spørger: - "afsigst loven du, og tror Guds sandhed nu?" "Det er hans Effeta", og svaret svarer ja. Guds røst som almægtig hånd, os skal for tvingelighed. Det er et almægtig - et skæbetsord der lyder ved døben. Det er ordet selv - det som var i begyndelsen. Og det gennembeviser det inderste af barnet, det der inde hvor Guds billedet findes. Det troer vi, og derfor kan vi sige ja for barnet. - Er det dog ikke sådan Joakim? Jeg kan ikke se det anderledes.
Men, som jeg nu slår op hos Johannes, hvor han fortæller om Jesu samtale med Nicodemus, modtog mig noget som jeg ikke for har tænkt på. Det vil jeg gerne høre hvad du siger til det; måske det er dumme tanker. Først lyder svaret: "uden nogen bliver født på ny, kan han ikke se Guds rige". Og anden gang: "uden nogen fødes af vand og and, kan han ikke komme ind i Guds rige." - Er under døben en fødsel til at få syn på

Møppe 86 Nr. 35a
 Vi får alligevel aldrig de beviser som vi gerne vil
 godkende. Fløret skal ligge over og kun hjærtets øjne
 får lov at se igennem det.

Jeg synes ikke det var os bevert at apostlene bad:
"Og vor tro." - men var det dog ikke et underligt
svar vor Herre gav dem. Jeg kunde slet ikke forstå
det, for en gang Carl Røstle (Udbrud) talte om
den lignelse. Nu husker jeg ikke det os nøje,
men det hele gik jo ud på, at det var den
givelser, der alene kunde gøre os tro, gøre den
levende, varm og stærk. Som troen aldrig kan siges,
nu er jeg færdig, nu kan jeg bruge tiden som jeg
selv vil, sådan gik vi bestandig vare i Gud, tjeneste
- men gennem hengivelsen vokser vor elsk til ham,
og barne trykningen med den. - Det var dejligt
det om fortælle om den lille pige. -

Men broen er gængende" - Gr. skrev i sit første
udkast, "hvalvede" - men han må nok selv have
fået det andet passende bedre. Er det så under-
ligt at vi også skjælver? Men, tror vi ikke tro
at meget af den utryghed kommer fra vort
legem. (Krop - vilde nok Anders og Morten (Chr. Bejle))

Jeg synes da, at siden jeg blev 70 år, er der
oftt noget der vil beridre mig for den side;
men som jeg godt føler, ikke må få snagt.

Otto Møller sagde at han troede at meget
ondt blev lagt i jorden med den (Kroppen)

Jeg opmer det er godt gjort, hvor du kan finde
sammenhæng i denne skrivelse. Men du er jo præ-
cis at sætte den store sammen til billeder. Na, Italien
vil som troldene da Kirken bygtes, trafte dens adomning
i langdrag. Peter fr. alle magter, I kan siges med mig
i langdrag. Græder for at begynde det. Hvor gerne vil jeg dog se den
Kirkens Billede! Jamen og det arbejde! Hils Ole, som vel er hos
dine. Amalie og den. Hønsmanden

4.

27/5

Det er tidlig morgen men solsorten har sunget den
morgensang. Kan du holde ud til lidt endnu af
min smerte? Forst skal jeg sige at jeg var så
glad ved Peder og Laes besøg. Hvor det er morsomt
at følge med udviklingen hos dine drenge.
Peter blev syg så da jeg først lærte ham at kende.

Det var en ellers sædemands lignelse jeg tænker på.
Lucas siger: Sæden er Guds ord. Marcus: Sæmanden sår ordet.

Det er altså dette sæde Korn der lægges i vort hjerte
i døden. og det får jo så sine forskellige Rø, efter som
jordbunden er - eller bliver. Men det er jo altid

inderst inde fra, at et frø-Korn beviser sin kraft
Og det står så godt i salmen: Mon ikke her det mindste frø?

Og hvor står det dog klart hos Marcus, hvordan vor Herre dister
og ser ud efter en lignelse der rigtig kan rumme det han
nu vil lægge sine frø hjerte. "Hvad skal vi ligne Guds
ord med, eller hvad lignelse skal vi bruge?"

Og så ser han dette lille bitte frø - sennepskornet -
der har den levende spire som kan vokse op til en vasket
så stor så himlens fugle kan bygge rede under det skyppe

Hvor er dog al vor Herres Tale til os - enfoldig,
menneskers er lidt så mangfoldig.

Ja, der var meget mere at tale om - ja en gang
kan vi det - i de lyse saler.

Men nu siger vi: Alt hvad Guds menighed, end
sukker for i ånden, når tro og kærlighed holder ved,
med det efterhånden - -

Og nu en god prikk - også helst med lidt
solvarme ønsker jeg dig og alle dine.

A.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 366